DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
9. oktober 1997 *

I de forenede sager C-31/96, C-32/96 og C-33/96,

angående tre anmodninger, som Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad de Extremadura, Cáceres (Spanien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

Antonio Naranjo Arjona

mod

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

og

Francisco Vicente Mateos

mod

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS),

Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

og

Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

mod

Laura García Lázaro,

* Processprog: spansk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 47, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), som tilpasset ved bilag I, afsnit VIII, til akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT 1985 L 302, s. 23) og senere ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 7),

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af J. C. Moitinho de Almeida, som fungerende afdelingsformand, og dommerne D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), P. Jann og L. Sevón,

generaladvokat: A. La Pergola
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Naranjo Arjona og Vicente Mateos samt García Lázaro ved advokat Abelardo Vázquez Conde, Orense

— den spanske regering ved direktør Alberto José Navarro González, Direktoratet for EF-spørgsmål, og statens advokat Rosario Silva de Lapuerta, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Isabel Martínez del Peral og Maria Patakia, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at Naranjo Arjona og Vicente Mateos samt García Lázaro, den spanske regering og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 17. april 1997,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 17. juni 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelser af 15. og 17. januar 1996, indgået til Domstolen den 7. februar 1996, har Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad de Extremadura, Cáceres, i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 47, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), som tilpasset ved bilag I, afsnit VIII, til akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne (EFT 1985 L 302, s. 23, herefter »forordningen«) og senere ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 7).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under tre sager mellem for det første Antonio Naranjo Arjona og Instituto Nacional de la Seguridad Social (herefter »INSS«), for det

andet Francisco Vicente Mateos og INSS og Tesorería General de la Seguridad Social (herefter »TGSS«) og endelig INSS og Laura García Lázaro vedrørende beregningen af alderspensioner eller invalidepensioner.

3 Domstolens præsident har ved kendelse af 12. marts 1996 besluttet at forene de tre sager med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling og dommen.

4 Det fremgår af de akter, der er fremsendt af den forelæggende ret, at arbejdstagernes alderspensioner og pensioner ved vedvarende invaliditet efter spansk lovgivning ikke er forskellige alt efter bidragsperioderne eller de pågældendes beskæftigelsesforløb, men beregnes på grundlag af en gennemsnitlig bidragsbasis, der svarer til den løn, der er oppebåret i løbet af et vist antal år forud for pensioneringen eller invaliditetens indtræden. Det hedder nærmere i artikel 3, stk. 1, i lov nr. 26/85 af 31. juli 1985, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagerne, at »beregningsgrundlaget for alderspension og pension ved vedvarende invaliditet på grund af sygdom er den koefficient, der fremkommer ved at dividere den pågældendes bidragsbasis i de 96 måneder, der går umiddelbart forud for den måned, hvor forsikringsbegivenheden indtrådte, med 112«. Ifølge denne bestemmelse beregnes de bidragsbaser, der svarer til de 24 måneder forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, til deres nominelle værdi, mens de øvrige reguleres efter udviklingen i forbrugerprisindekset. I samme artikels stk. 4 præciseres det desuden, at hvis arbejdstageren ikke er forpligtet til at betale bidrag i hele den pågældende periode eller en del af den, udfyldes hullerne ved anvendelse af de minimumsbidragsbaser, der gælder for arbejdstagere, som er fyldt 18 år.

5 I sag C-31/96 havde den spanske arbejdstager Antonio Naranjo Arjona haft lønnet beskæftigelse i Spanien fra 1952 til 1965, derefter i Tyskland fra 1966 til 1991, idet han fortsatte med at betale bidrag til den spanske socialsikringsordning indtil 1968. I 1994 tilkendte INSS ham alderspension med virkning fra den 1. april 1991, beregnet på grundlag af de bidrag, han havde indbetalt i Spanien mellem 1962 og 1968. Arjona anfægtede pensionens størrelse, idet han gjorde gældende, at den referenceperiode, der skulle lægges til grund, var perioden mellem 1982 og 1991, dvs. afslutningen på hans beskæftigelsesforløb i Tyskland.

6 I sag C-32/96 havde den spanske arbejdstager Francisco Vicente Mateos også haft lønnet beskæftigelse i Spanien fra 1942 til 1962, derefter i Tyskland fra 1963 til 1989. Den kompetente institution i Tyskland tilkendte ham pension ved vedvarende invaliditet med virkning fra den 1. februar 1989. I Spanien havde INSS kun tilkendt ham invalidepension i henhold til den tidligere spanske socialsikringsordning svarende til en rent national bidragsbasis og til et beløb, der altid var fast. Mateos anfægtede pensionens størrelse, idet han gjorde gældende, at der skulle tages hensyn til bidragsperioderne i Tyskland.

7 I sag C-33/96 havde den spanske arbejdstager Laura García Lázaro også haft lønnet beskæftigelse i Spanien fra 1961 til 1964 og desuden i Tyskland fra 1961 til 1987. Efter at den kompetente institution i Tyskland i 1987 havde tilkendt hende invalidepension, ansøgte hun INSS om pension ved vedvarende invaliditet, hvilket blev afslået i 1992. Imidlertid anlagde Laura García Lázaro sag til prøvelse af denne afgørelse, og den ret, ved hvilken sagen var anlagt, tilkendte hende pension ved fuldstændig, vedvarende invaliditet, for så vidt angik hendes faste stilling. Pensionen blev for så vidt angik bidragsperioderne i Tyskland beregnet på grundlag af de gældende lofter for bidraget i hendes stillingskategori.

8 Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad de Extremadura, som sagerne blev indbragt for, har i de tre sager forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Når det i artikel 47, stk. 1, litra e), i forordning (EØF) nr. 1408/71 — nu artikel 47, stk. 1, litra g) — hedder: 'fastsætter denne gennemsnitsbasis udelukkende på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i den pågældende stat', skal bestemmelsen da forstås således, at den henviser til:

1) den teoretiske maksimums-, minimums- eller gennemsnitsbasis, der til enhver tid er fastsat i lovgivningen i en medlemsstat med hensyn til indbetalingen af bidrag til den sociale sikring, eller

2) den faktiske gennemsnitsbasis af de bidrag, den pågældende faktisk har betalt, uanset hvilket bidrag han i henhold til spansk lovgivning burde have betalt i de perioder, han har arbejdet i Spanien?«

Den retlige baggrund for hovedsagerne

9 Før det præjudicielle spørgsmål besvares, skal indholdet af de i hovedsagen omtvistede forordningsbestemmelser gengives.

10 Som det fremgår af oplysningerne i sagerne, er lovgivningerne i de to medlemsstater, hvor de pågældende arbejdstagere skal modtage ydelser ved invaliditet, ikke af samme type. Den spanske lovgivning nævnes i forordningens bilag IV som en af de i artikel 37, stk. 1, omhandlede lovgivninger, hvorefter størrelsen af ydelser ved invaliditet er uafhængig af forsikringsperiodernes længde. Derimod hører den tyske lovgivning ikke til disse lovgivninger.

11 Det følger af forordningens artikel 40, stk. 1, at for arbejdstagere, der er blevet invalide, og som successivt har været omfattet af disse to typer lovgivning, finder bestemmelserne i forordningens kapitel vedrørende pensioner ved alderdom og dødsfald, dvs. artikel 44-51, tilsvarende anvendelse. Disse bestemmelser finder derfor anvendelse såvel i sag C-31/96, som vedrører en alderspension, som i sag C-32/96 og sag C-33/96, som vedrører invalidepensioner.

12 Forordningens artikel 46 indeholder reglerne om ydelsernes fastsættelse. Stk. 2 indeholder bl.a. følgende regel:

»a) Institutionen beregner det teoretiske beløb for den ydelse, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis samtlige forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt i de medlemsstater, af hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet, havde været tilbagelagt i den omhandlede stat og efter den lovgivning, der gælder for den pågældende institution på det tidspunkt, da ydelsen skal fastsættes; såfremt ydelsens beløb efter nævnte lovgivning er uafhængigt af længden af de tilbagelagte perioder, anses dette beløb for det i nærværende litra omhandlede teoretiske beløb.«

13 Artikel 47 indeholder supplerende regler om beregning af ydelser. I stk. 1 fastsættes særlige bestemmelser for beregningen af det i artikel 46, stk. 2, litra a), omhandlede teoretiske beløb, herunder navnlig følgende regel:

»e) Den kompetente institution i en medlemsstat, efter hvis lovgivning ydelserne beregnes på grundlag af en gennemsnitlig bidragsbasis, fastsætter denne gennemsnitsbasis udelukkende på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i den pågældende stat.«

14 Endelig bemærkes, at artikel 47, stk. 1, litra e), i den version af forordningen, der følger af forordning nr. 1248/92, er blevet til litra g) i samme stykke. Desuden er der i bilag VI, hvori der i medfør af forordningens artikel 89 er anført særregler for anvendelsen af visse medlemsstaters lovgivning, i rubrik D. Spanien indsat følgende bestemmelser:

»4. a) Ved anvendelse af forordningens artikel 47 beregnes den spanske teoretiske ydelse på grundlag af den forsikredes faktiske bidragsbasis i årene umiddelbart forud for indbetalingen af det sidste bidrag til den spanske sociale sikring.

b) Det således fastsatte pensionsbeløb forhøjes og reguleres for hvert af de efterfølgende år indtil året forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, på samme måde som andre pensioner af samme art.«

Det præjudicielle spørgsmål

15 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om den gennemsnitlige bidragsbasis, der er omhandlet i forordningens artikel 47, stk. 1, litra e) — som i den version, der følger af forordning nr. 1248/92, er blevet til litra g) — skal fastsættes på grundlag af den teoretiske (maksimums-, minimums- eller gennemsnits-) bidragsbasis, eller på grundlag af de bidrag, den forsikrede faktisk har betalt.

16 Antonio Naranjo Arjona, Francisco Vicente Mateos og Laura García Lázaro er af den opfattelse, at ingen af de forskellige valgmuligheder, den forelæggende ret har foreslået, kan benyttes, navnlig fordi begrebet »lønmæssig basis« kun har været kendt i spansk lovgivning siden 1974, og fordi de vandrende arbejdstagere, for hvem der gælder en referenceperiode forud for dette tidspunkt, således bliver straffet. Derfor foreslår de Domstolen at kende for ret, at forordningens artikel 47, stk. 1, litra e), som — efter at forordning nr. 1248/92 er trådt i kraft — er blevet til litra g), og bilag VI, D (Spanien), punkt 4, litra a), i samme forordning, som ændret, er i strid med traktatens artikel 51, for så vidt som der i disse bestemmelser fastsættes et system for beregningen af ydelserne, der er forskelligt fra det, der er fastsat i den spanske lovgivning, og som ikke tager hensyn til forsikrings- eller beskæftigelsesperioder i en anden medlemsstat.

17 Den spanske regering har derimod gjort gældende, at det klart fremgår af præciseringen af punkt 4 i rubrik D i bilag VI med hensyn til anvendelsen af forordningens artikel 47, at der skal tages hensyn til den forsikredes faktiske bidragsbasis i årene umiddelbart forud for indbetalingen af det sidste bidrag til den spanske sociale sikring, og at det således fastsatte pensionsbeløb skal tilpasses niveauet på det tidspunkt, hvor forsikringsbegivenheden indtrådte.

18 Kommissionen har anført, at ingen af bestemmelserne i forordningens artikel 47, stk. 1, finder anvendelse på beregningen af en invaliditetsydelse efter en ordning, hvor størrelsen af ydelsen er uafhængig af forsikringsperiodernes længde. Med hensyn til pensioner ved alderdom og dødsfald finder den, at den pågældende bestemmelse skal fortolkes således, at der skal tages hensyn til den faktiske løn umiddelbart før det tidspunkt, hvor forsikringsbegivenheden indtræder, uanset i hvilken medlemsstat lønnen er oppebåret, således at anvendelsen af den nationale lovgivning som fortolket i lyset af formålene med traktatens artikel 48 og 51 ikke bevirker, at den arbejdstager, som har benyttet sig af retten til fri bevægelighed, straffes i forhold til den arbejdstager, som ikke har benyttet sig af denne ret.

19 Indledningsvis bemærkes, at i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, og som Domstolen har kendt for ret i dommen af 12. september 1996 (sag C-251/94, Lafuente Nieto, Sml. I, s. 4187), omhandler forordningens artikel 47,

stk. 1, litra e), som gentages i litra g) i den nugældende version, en ordning, hvor ydelserne ved invaliditet beregnes på grundlag af en gennemsnitlig bidragsbasis som den, der gælder efter spansk lovgivning. Denne bestemmelse finder nemlig ikke alene anvendelse på ordningerne for pensioner ved alderdom og dødsfald, men finder endvidere med hjemmel i forordningens artikel 40, stk. 1, tilsvarende anvendelse på ordningerne for ydelser ved invaliditet, såfremt den pågældende, således som det er tilfældet i hovedsagerne, successivt har været omfattet af lovgivninger af forskellig type (jf. dommen i sagen Lafuente Nieto, præmis 28).

20 Endvidere bemærkes, at bestemmelsen er en supplerende regel om beregningen af ydelsens teoretiske beløb, som omhandlet i forordningens artikel 46, stk. 2, litra a). Den skal følgelig fortolkes på baggrund af denne sidste bestemmelse og — som udtalt af Domstolen i dommen af 9. august 1994 (sag C-406/93, Reichling, Sml. I, s. 4061) — i lyset af det i traktatens artikel 51 fastsatte formål, der navnlig indebærer, at de vandrende arbejdstagere ikke må tåle en nedsættelse af størrelsen af de sociale sikringsydelser, fordi de har udnyttet deres ret til fri bevægelighed.

21 I modsætning til, hvad de pågældende arbejdstagere har gjort gældende, indebærer en sådan forpligtelse imidlertid ikke, at den omtvistede bestemmelse nødvendigvis er i strid med det ovenfor anførte formål, fordi der ikke kan tages hensyn til størrelsen af de bidrag, der er indbetalt i en anden medlemsstat, ved fastsættelsen af den gennemsnitlige bidragsbasis. Forpligtelsen indebærer blot, at den nævnte basis skal være den samme for den vandrende arbejdstager, som den ville have været, hvis han ikke havde udnyttet sin ret til fri bevægelighed.

22 Selv om der således i situationer som dem, der foreligger i hovedsagerne, i henhold til bestemmelserne i forordningens artikel 47, stk. 1, litra e), som ved forordning nr. 1248/92 er blevet til litra g), kun skal tages hensyn til det beløb, der er indbetalt i bidrag i henhold til den pågældende lovgivning, skal dette beløb reguleres og forhøjes, således at det svarer til det, som de forsikrede faktisk ville have betalt, hvis de var fortsat med at arbejde under de samme omstændigheder i den pågældende medlemsstat (jf. dommen i sagen Lafuente Nieto, præmis 39 og 40).

23 Denne fortolkning svarer til de nye bestemmelser, som ved forordning nr. 1248/92 er indsat i bilag VI, rubrik D, punkt 4, i forordning nr. 1408/71, og som går ud på, at »den spanske teoretiske ydelse [beregnes] på grundlag af den forsikredes faktiske bidragsbasis i årene umiddelbart forud for indbetalingen af det sidste bidrag til den spanske sociale sikring«, og at »det således fastsatte pensionsbeløb forhøjes og reguleres for hvert af de efterfølgende år indtil året forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, på samme måde som andre pensioner af samme art«.

24 Disse nye bestemmelser finder ganske vist i princippet ikke anvendelse på pensioner, der er fastsat før den 1. juni 1992, dog med forbehold for den mulighed, som de pågældende i medfør af den nye artikel 95a i forordningen har til at begære en revision af deres rettigheder under hensyntagen til disse bestemmelser. Men under alle omstændigheder indeholder de omhandlede bestemmelser — som Domstolen allerede har anført i præmis 42 i dommen i sagen Lafuente Nieto — kun en præcisering af forordningens bestemmelser, hvorefter den gennemsnitlige bidragsbasis udelukkende fastsættes på grundlag af de forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter den pågældende lovgivning, uden herved at ændre indholdet af artikel 47, stk. 1, litra e), og de har alene til formål at sikre, at denne bestemmelse er i overensstemmelse med principperne i traktatens artikel 51.

25 Kommissionen har imidlertid under retsmødet gjort gældende, at anvendelsen af disse regler ikke måtte give sig udslag i, at arbejdstagerne mister fordele som følge af, at den overenskomst om social sikring, der blev afsluttet mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Spanien den 4. december 1973, og som trådte i kraft den 1. november 1977 (herefter »overenskomsten«), ikke finder anvendelse på grund af reglernes ikrafttrædelse. Ifølge Kommissionen fører anvendelsen af overenskomstens artikel 25, stk. 1, litra b), hvorefter der kan tages hensyn til det bidragsbasisniveau, arbejdstageren når op på ved afslutningen af sit beskæftigelsesforløb i Tyskland, og samtidig henvises til den gældende bidragsbasis i Spanien for den pågældende stillingskategori, nemlig til et mere fordelagtigt resultat for de pågældende end det, der følger af forordningens bestemmelser.

26 I denne forbindelse bemærkes, at Domstolen i dommen af 7. februar 1991 (sag C-227/89, Rönfeldt, Sml. I, s. 323) kendte for ret, at traktatens artikel 48 og 51 skal fortolkes således, at arbejdstagere ikke må miste sociale rettigheder som følge af, at overenskomster mellem to eller flere medlemsstater, der er inkorporeret i national

lovgivning, ikke finder anvendelse efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71. I dom af 9. november 1995 (sag C-475/93, Thévenon, Sml. I, s. 3813) præciserede Domstolen, at dette princip imidlertid ikke kan finde anvendelse på arbejdstagere, som først har udnyttet deres ret til fri bevægelighed, efter at forordningen er trådt i kraft.

27 Det står fast, at arbejdstagerne i hovedsagerne allerede havde lønnet beskæftigelse i Tyskland, før forordningen trådte i kraft i Spanien den 1. januar 1986, og at forordningens bestemmelser i medfør af artikel 6 normalt træder i stedet for bestemmelserne i den tysk-spanske overenskomst. Det kan ikke accepteres, at dette i givet fald kan bevirke, at arbejdstagerne mister de rettigheder og fordele, de har i henhold til overenskomsten.

28 Det bemærkes imidlertid, at den spanske regering under retsmødet imødegik Kommissionens opfattelse, hvorefter det var mere fordelagtigt for de pågældende at anvende overenskomsten end forordningen. Som generaladvokaten har anført i punkt 37 i sit forslag til afgørelse, forfølger reguleringen af bidragene i overensstemmelse med forordningens bestemmelser, således som de er blevet fortolket af Domstolen og gengivet i nærværende doms præmis 21, i øvrigt samme formål som overenskomsten, og den skulle normalt gøre det muligt at nå disse mål.

29 Det påhviler derfor den forelæggende ret at undersøge, om det faktisk er mere eller mindre fordelagtigt for de pågældende arbejdstagere at anvende overenskomsten end at anvende forordningen. Hvis det er mere fordelagtigt, må de i overenskomsten fastsatte regler anvendes undtagelsesvis og i overensstemmelsen med det princip, der er opstillet i dommen i Rönfeldt-sagen. I modsat fald er det forordningens regler som fortolket af Domstolen, der skal anvendes.

30 Det præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares med, at det følger af forordningens artikel 47, stk. 1, litra e), som i den version, der følger af forordning nr. 1248/92, er blevet til litra g), at den gennemsnitlige bidragsbasis i situationer

som dem, der foreligger i hovedsagerne, udelukkende skal beregnes på grundlag af de bidrag, der faktisk er indbetalt i henhold til den pågældende lovgivning, og at det således fastsatte teoretiske ydelsesbeløb skal reguleres og forhøjes, som om de forsikrede fortsat havde arbejdet på de samme betingelser i den pågældende medlemsstat. Hvis anvendelsen af bestemmelsen i denne fortolkning imidlertid skulle vise sig at blive mindre fordelagtig for de arbejdstagere, som, allerede inden forordningen trådte i kraft i denne medlemsstat, havde lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, end anvendelsen af en tidligere overenskomst indgået med sidstnævnte stat, skal den kompetente ret undtagelsesvis anvende de i overenskomsten fastsatte regler.

Sagernes omkostninger

31 De udgifter, der er afholdt af den spanske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad de Extremadura, Cáceres, ved kendelser af 15. og 17. januar 1996, for ret:

Det følger af artikel 47, stk. 1, litra e), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere,

selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, som tilpasset ved bilag I, afsnit VIII, til akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne — som efter ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 er blevet til litra g) — at den gennemsnitlige bidragsbasis i situationer som dem, der foreligger i hovedsagerne, udelukkende skal beregnes på grundlag af de bidrag, der faktisk er indbetalt i henhold til den pågældende lovgivning, og at det således fastsatte teoretiske ydelsesbeløb skal reguleres og forhøjes, som om de forsikrede fortsat havde arbejdet på de samme betingelser i den pågældende medlemsstat. Hvis anvendelsen af bestemmelsen i denne fortolkning imidlertid skulle vise sig at blive mindre fordelagtig for de arbejdstagere, som, allerede inden forordningen trådte i kraft i denne medlemsstat, havde lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, end anvendelsen af en tidligere overenskomst indgået med sidstnævnte stat, skal den kompetente ret undtagelsesvis anvende de i overenskomsten fastsatte regler.

Moitinho de Almeida Edward Puissochet

Jann Sevón

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. oktober 1997.

R. Grass C. Gulmann

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling